

til Kjøbstæderne, men hører under Landet. Det er derfor, at Udvalget har fastholdt en eensartet Position for Kjøbstad og Land, nemlig af 2 Rb., men saa tillige har indrømmet Tilladelse til, at Afgiften paa ethvert Sted, hvor Omstændighederne tale derfor, skal kunne nedsettes til Halvdelen. — Naar der spørges, hvorfor Udvalget har fastsat Antallet af de skattefrie Hunde til 5 pCt., saa har jeg allerede tilladt mig at sige, at det kun er skeet for at faae et Tal. Den ærede Minister hittede sely, at 25 pCt. vilde være for høit; Udvalget har fundet Tallet 5 passende. Det rigtige Tal vil maaskee ligge i Midten, men, hvis den ærede Minister vilde fastholde et Procenttal af f. Ex. 15, saa vilde jeg jo med samme Ret, som han spurgte mig, kunne spørge ham, hvorfor han netop har valgt det Tal. Udvalget har, som sagt, sat Tallet 5, for overhovedet at sætte et Tal, men det skal ganske henstille til Thinget, hvilket Tal det vil vælge, naar det blot ikke bliver for høit. 25 pCt vilde jo udgjøre Tjerdedelen af alle Hunde, og det forekommer mig dog at ville være temmelig høit. — Der er et Punkt, som af den ærede Minister særligt blev releveret, nemlig det, at der ikke i Udvalgets § 3 er paalagt nogen Anmeldelse af Hundene. Han nævnde, og det vistnok med Rette, at det at borttage Anmeldelsespligten vil kunne medføre endeel Besværligheder. Men, hvis man vilde fastholde Anmeldelsespligten, saa maatte man ogsaa fastholde, at Undbladsen af Anmeldelse skulde medføre visse Følger, altsaa skulde føre til Politiretsager. Sogneforstanderskaberne skulde altsaa, naar en Anmeldelse var undladt, decretare Mulk, og de maatte da stadigt møde i Retten med de Folk, som havde undladt Anmeldelse. Besværlighederne ved de idelige Reiser i Anledning af undladte Anmeldelser vilde blive langt større for dem end det sely at foranstalte optaget en Fortegnelse over Hundene, idet det naturligtvis er Tilfældet, at den Ene veed god Besked med den Anden i enhver Sogneforstanderskabskreds, veed perfect, om den Anden har een eller to Hunde; skulde Nogens Hund være glemt at tage med, vilde man kunne være vis paa, at Naboen nok skulde vide at bringe Underretning om dens Existens. Dette

med Hensyn til de fra den ærede Minister fremkomne Bemærkninger.

Hvad angaaer det af den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) stillede Forslag, da kan Udvalget paa ingen Maade gaae ind paa dem, thi der er ved dem ikke engang givet den Ramme, som dog ligger i Regjeringsforslaget. Efter hans Forslag skulle først Sogneforstanderskab og Communalbestyrelse sætte sig i Bevægelse for at formaae Justitsministeren til at give Tilladelse til i deres Kreds at indføre Plakaten af 29de October 1824. Her vilde altsaa være endnu et Skridt at gjøre for Communalbestyrelsen, endnu en Banfælighed at overvinde; den skulde nemlig først sely blive enig derom, og dernæst sætte sig i Bevægelse og henvende sig til Justitsministeren for at faae Tilladelse til at indføre den Plakat, som ifølge Regjeringens Udkast dog idetmindste vil være indført, saasnart blot Sogneforstanderskabet beslutter, at det nu vil ind under Loven. Efter Regjeringsudkastet er altsaa Rammen fix og færdig, men det er den ikke engang efter det Forslag, der er stillet af den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen). Den ærede Rigsdagsmand hittede, at Udvalget maatte være ham meget taknemmeligt for hans Forslag under Nr. 3, der gaaer ud paa at ombytte Ordet „lænke“ med „hundne“; jeg giver ham ogsaa Ret deri, idet jeg antager, at det er en Illustration af hans Endringsforslags Værd. Det er mig isvrigt ikke let fatteligt, hvorledes det ærede Medlem raisonerede, thi hans første Angreb var meget stærkt rettet imod al mulig Bestatning, idet han henviste til, at det maatte være Finanzministerens Sag at skaffe Skatteobjecter, som om dette Lovforslag vilde blive en Skattelov i den Betydning, at man ved den søgte at skaffe Staten en Indtægt, Noget, hvorom der jo slet ikke er Tale. Han spurgte dernæst, hvorfor Udvalget ikke havde gjort sig bedre bekendt med den schweiziske Lovgivning, som han fandt fortræffelig. Jeg kan kun dertil svare, Udvalget har sit Kjentsskab til den schweiziske Lovgivning fra samme Sted som det ærede Medlem vist har det, nemlig fra en lille Afhandling af en Docent ved Landbohøjskolen. Om det